

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rozwoju, Pracy i Technologii
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje i poleca wypłacić adwokat K. M. przez Skarb Państwa - Sąd Apelacyjny w [...] kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu,**
- 3. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 października 2019 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa-Ministra Przedsiębiorczości i Technologii na rzecz powódki S. K. 19 385 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 października 2019 r. oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Wydanym na skutek apelacji powódki wyrokiem z dnia 18 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił datę początkową naliczania odsetek ustawowych i oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Powódka skierowała do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca podnosi, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powódkę w środku odwoławczym, jak również oparcie się przez Sąd na wadliwej opinii biegłego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i tym samym nie dokonanie prawidłowej kontroli apelacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 2021 r., I CSK 142/21; z dnia 26 listopada 2021 r., III CSK 119/21; z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez skarżącą jest niewystarczające. Nie opisała ona bowiem, które z jej zarzutów apelacyjnych nie zostały rozpatrzone, zaprezentowała jedynie własne stanowisko, że wycena przejętego mienia z protokołu zdawczo-odbiorczego sporządzonego w 1953 r. była wadliwa.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego z obowiązku uregulowanego w art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji.

Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (zob. np. wyrok z dnia 14 kwietnia 2021 r., III CSKP 79/21; postanowienie z dnia 11 lutego 2021, II CSK 498/20 oraz postanowienie z dnia 6 listopada 2020 r., I CSK 245/20 – niepubl.).

W razie zaś wydania przez biegłego wadliwej opinii zastosowanie znajduje art. 286 k.p.c. Decyzja o jego zastosowaniu, choć nie jest dowolna, należy do dyskrecjonalnej decyzji sądu. Skarżąca nie próbowała wykazać, w jaki sposób sąd rozpoznający sprawę naruszył ten przepis prawa, a jedynie podjęła bezpośrednią polemikę z treścią samej opinii, co jest niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przez adwokata z urzędu, zaś o kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., §10 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.